

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

THE AMERICAN EGGS

Gillettenarrative.com

ANG GILLETTE AT ANG MGA ITLOG NA AMERIKANO

GILLETTE TRAILER 16 — NANDO THE SCRIBE

Kalalapag pa lamang ng eroplano. Kapwa hindi makapaniwala at naghihinala ang aking asawa at ang aking anak na babae: ang isang bagong simula ay naging kawalang-katiyakan, at ang marinig ang napakaraming taong nagsasalita ng ibang wika ay isang bagay na lubos na bago para sa kanila.

Sinasalubong kami ng JFK Airport, New York. Para sa akin, iyon ay pag-uwi — sa aking lupain — na mula sa pagiging pangako ng pagkakakilanlan ay naging isang pananakop at isang bagong pananaw.

Sa madaling salita: nang dapat sanang ihatid ako ng Tagak sa New York 61 taon na ang nakalipas, nasilaw siya at naakit ng isang lawing Calabrese at nagpasyang iwan ako sa mga dalisdis ng kabundukan ng Aspromonte. Ngunit ibang kuwento na iyon.

Kinuha namin ang mga bagahe at sumakay sa isang dilaw na taxi. Tinanong ng drayber kung saan kami papunta, at ibinigay ko sa kanya ang address. Pagkatapos ay tinanong niya kung saan kami galing at kung taga-saan talaga ako.

Sumagot ako, “Queens, NY.”

Sa buong biyahe, ganap na katahimikan. Pagdating namin, tinanong ko ang pamasah: “22 USD kung card; kung cash ang bayad, 14 USD.”

Tinitigan ko siya nang may palakaibigang hangarin, at sinabi niya, “Nagtrabaho ako nang 12 taon sa Naples at natutuhan kong sa ganitong paraan lamang ko patuloy na matutustusan ang aking mga bisyo. At sa mga bagahe pa lang, alam ko nang galing kayo sa Italya. Maligayang pagdating sa New York.”

Bago at maganda ang bahay, may iisang pasukan mula sa kalye at ilang baitang lamang na aakyat. Nagkatinginan ang dalawang babae at nag-usap sa pamamagitan ng kanilang mga katahimikan — ngunit ako, sa aking nakabaong ‘kodigong pambabae’ mula pa nang isilang, ay nababasa ang mga lilim at ang mga iniisip sa likod ng kanilang mga titig.

“Nasa bahay na tayo,” sabi ko sa kanila. “Mamaya, mamimili ako ng ilang grocery.”

Lumabas ako upang mag-imbak ng pagkain. Hindi ko gusto ang mga supermarket: tinatanggap ng Walmart ang lahat, ngunit mahal ang ibinabayad ng mga mamimili sa Walmart. Ang mga supplier ko ay nananatili sa maliliit na tindahan sa kapitbahayan, mga lugar kung saan ang pakikipagpalitan ng ilang salita o isang biro ay nagbibigay-daan sa akin na makapulot ng tunay na balita — at maisulat ang aking buhay.

“At ang itlog, Jack, saan ako makakabili ng sariwa?”

“Sa likod ng kalyeng ito, may isang Turko na nagngangalang Kan. May ilan siyang sariling inahin na maingat niyang binabantayan. Tingnan mo kung nasa kanya ang hinahanap mo.”

Ilang hakbang pa, at nakarating ako. Marunong pa siyang mag-Italyano — at doon nagsimula ang mga sorpresa.

Dinala niya ako sa likod ng tindahan upang ipakita ang kanyang mga inahin: siyam lamang ang nabilang ko, at ang isa sa kanila ay may tagpi sa mga pakpak na may mga kulay ng bandila ng Italya. Dahil sa pag-uusisa, tinanong ko kung ano ang ibig sabihin niyon.

Buong pagmamalaki niyang sinabi, “Iyan si Camilla. Galing siya sa Italya, sa Naples — sa distrito ng Forcella. Ibinigay siya sa akin ng tiyuhin ko.

Napakagandang itlog ang inilalabas niya. Mga itlog ito na puwede mong inumin nang sariwa, hindi na kailangang lutuin. Hindi ko kailanman pinakakain ng

kemikal ang aking mga binibini — natural na pagkain lamang, gaya ng ginagawa namin sa Turkiya.”

Tinanong niya kung gusto kong tumikim, at siyempre, tinanggap ko, “Ano pa bang mas magandang pagkakataon?”

Naupo kami sa isang maliit na mesa sa loob ng tindahan, nagkukuwentuhan, at dinalhan niya ako ng isang plato na may tatlong itlog.

“Kaiitlog lamang ng aking Camilla. Nando, isa kang mapalad na lalaki,” sabi niya.

Mainit ang mga ito sa haplos. Hinintay kong maupo siya bago ipagpatuloy ang usapan.

Tinanong niya kung ano ang gusto kong inumin. “Kapeng Amerikano, pakiusap.”

Sinimulan kong butasin ang unang itlog — ngunit walang butas na nabuo.

Sinubukan ko ang isa pa, pagkatapos ang huli.

Nilaga na ang lahat ng tatlo.

...Isang himala. Nasa Amerika kami.

Isang inahing nangingitlog ng itlog na nilaga na — hindi na kailangang lutuin.

Hindi ako nagpakita ng gulat o pagkabahala; tinanong ko lang si Kan kung magkano niya gustong ipagbili si Camilla. Tinanong niya kung bakit.

Ngumiti siya, “Nagustuhan mo ba ang mga itlog?”

Sinabi ko sa kanya na gusto ko itong iregalo sa aking anak na babae, na mahilig sa mga inahin.

Sa loob-loob ko, iniisip ko: alinman sa isang proyektong milyon-dolyar... o isang panlolokong naghihintay na maunawaan.

Nagbayad ako, nagpaalam, at umalis. Wala akong binanggit kaninuman, ngunit kinabukasan, bumalik ako.

“Magandang umaga, Kan. Puwede ba akong makakuha ulit ngayon ng mga itlog na naiinom?”

“Siyempre, maupo ka. Dadalhin ko agad.”

“Gusto kong pumasok sa kulungan ng manok at kunin ang mga ito nang direkta mula kay Camilla.”

“Pasensiya na, Nando, pero kagabi ay niluto namin siya para sa isang birthday party. Pero dadalhan kita ng ibang itlog.”

Parehong ritwal, parehong mesa, parehong plato: tatlong sariwang itlog, para inumin — ngunit muli, nilaga na, at handa nang kainin.

Nagbayad ako, umalis, at naisip ko: ang American dream.

O baka... siya ang sumusubok na hanapin ako — at hindi pa rin niya ako natatagpuan?

Maligayang pagdating sa Amerika

Nando